

Cie Marius, 'Figaro'

Deurenkomedie met droge nasmaak

Het is een mooie jaarlijkse traditie: vier uur plaatsnemen op de houten tribune van Cie Marius tijdens een festival (ditmaal de Zomer van Antwerpen) om te luisteren naar hun eigenzinnige bewerkingen van oude Franse komedies (deze keer 'De barbier van Sevilla' en 'De bruiloft van Figaro' van de 18de eeuwse schrijver Beaumarchais). 'Alleman speelt hier toneel!', zo wordt er in de nieuwe creatie – kortweg Figaro – geroepen. Dit geldt zowel voor de schijnheilige personages aan het hof van Madrid als voor de spelers van Cie Marius zelf. Er wordt immers geen moeite gedaan om de personages psychologische diepgang te geven, maar hun stereotype wordt net lekker dik in de verf gezet met een naïeve ironie zoals alleen dit gezelschap dat kan.

Ook al spelen ze in het Middelheimmuseum, ondertussen de thuisbasis van Cie Marius, toch staat er een toneellijst neergepoot midden in het park. Het is het grote raam van waarachter de mooie Rosine (Evelien Bosmans) naar de wereld smacht terwijl ze door haar voogd (Kris Van Trier) gevangen gehouden wordt in haar kamer. Als een echte Julia probeert ze te ontsnappen aan een gearrangeerd huwelijk door van achter haar sensueel wapperende gordijnen stiekem briefjes te laten vallen voor de onbekende minnaar (Koen Van Impe) onder haar balkon. Met de hulp van de zingende barbier Figaro (een *la-la-laënde* Waas Gramser) en een parade aan vermommingen ('Wie is hier nu eigenlijk wie voor de zot aan het houden?') slaagt Rosine er uiteindelijk in om met haar graaf te trouwen. *So far so good.*

Tijdens de pauze wordt er naar goede gewoonte weer heerlijk gekookt voor de gasten (zeg nooit 'toeschouwers' bij Cie Marius!); paella of ratatouille. Het tweede deel speelt zich enkele jaren later af. De graaf is zijn Rosine al een beetje beu en loopt achter de veren van Suzanne (Maaïke Neuville), zijn dienstmeid. Maar zij staat echter op het punt om te trouwen met Figaro, de knecht van de graaf. Je voelt de intrige al komen... Maar wat er in de komende twee uur allemaal volgt, gaat nog veel verder dan deze driehoeksverhouding. Werkelijk iedereen flirt met iedereen (al dan niet verkleed als een ander personage) of blijkt ooit een affaire gehad te hebben met iemand anders. Als klap op de vuurpijl blijkt zelfs dat Marceline (rol van Frank Dierens) naast de minnares van Figaro eveneens zijn moeder is! Omdat het publiek soms de draad dreigt kwijt te raken door de vele plotwendingen, zijn er meermaals resumés ingebouwd die de fratsen even op een rijtje moeten zetten.

Moraal lijkt ver weg in deze dubbele deurenkomedie zonder echte deuren, maar wel met ramen en kasten om de vele verstoppertjes en vrijages in te verbergen. Achter het komische laagje schuilt eigenlijk een bittere realiteit: alle personages willen veroveren wat ze nog niet hebben en bedriegen *à volonté* wat ze wel bezitten. Iedereen wantrouwt elkaar ('Gij maakt andere mensen zwart om zelf minder grijs te zijn!') en zet alles op het spel in naam van de lust. Het glas cava na afloop liet bij mij dan ook een droge nasmaak achter.

Cie Marius heeft met 'Figaro' weer eens een intelligente komedie opgevoerd zoals alleen zij dat kunnen. Misschien minder voor de eeuwigheid dan hun Pagnol-trilogie of hun legendarische tweeluik 'Jean de Florette & Manon des sources', maar niettemin een *must-see*. Nadien zal u al uw overspelige affaires of onzedige gedachten berouwen.

Filip Tielens

© Cutting Edge - 20 augustus 2014

DETAILS PODIUM

Spel:

Kris Van Trier, Waas Gramser, Maaïke Neuville, Evelien Bosmans, Frank Dierens, Koen Van Impe

Productie:

Cie Marius

Location:

Middelheimmuseum

Datum opvoering:

Datum premiere:

02/08/2014 u